DE GROENE AMSTERDAMMER

woensdag 25 februari 2015

'Beroofd van mijn vuil'

Het is er goed weer voor. Vrijdagavondweer, ijskoude winterse slagregens. De locatie is ook niet verkeerd. Onder het Constantijn Huygens-viaduct zoeken de stadsnomaden uit het Vondelpark in Amsterdam beschutting. Ze praten op hoge toon boven hun flessen supermarktport en hun driekwartliterblikken bier. Als je de dichter zoekt, dan moet hij hier ergens zijn.

door Loek Zonneveld

Henry Charles Bukowski (1920-1994), meester van het korte verhaal, dichter over zware drinkers, hoeren en gokkers. In de Vondelbunker, vanaf de stadse kant vóór het viaduct rechtsaf, daar ergens achter de struiken, wordt een hommage gespeeld, gezongen, gejamd, gekrijst, gezingzegd, een hommage voor 'Bjoekauwski' zoals zijn naam hier wordt herknauwd. Nineties Productions presenteert in anderhalf uur *Naar Bukowski*.

Hij was een held voor velen. In deze show komen er in het begin een paar (gepersifleerd) langs. Bono met zonnebril en veel kapsones (Yannick Noomen). Sean Penn, acteur, bewonderaar en hier een irritante klepzeiker (Jimi Zoet). Na die over-the-top-intro's vormen de vier performers (déze twee, samen met Ludwig Bindervoet en Charlie Chan Dagelet) een hecht kwartet met nog maar één werkelijke hoofdrolspeler: de poëzie van Charles Bukowski. En die is geweldig. Nuchter, lyrisch, zinnelijk, rauw. 'Het zijn gedichten in gewone woorden, waarin geen woord verkeerd staat', schrijft Peter Verstegen in zijn enkele jaren terug verschenen bundel, die ik kocht om de titel: *De genoegens van de verdoemden*. Korte regels, alledaagse observaties die via staccato ritmes worden opgetild naar sterke beelden van alledaagse waanzin.

De vier performers vormen een lyrische eenheid met de teksten die ze voor het voetlicht smijten, met een jaloersmakende energie en een hallucinerende lichtheid van presenteren. Wat Noomen en Zoet uit hun instrumentaria toveren, wat Bindervoet met zijn stem bij elkaar jongleert en Dagelet aan vuur uit haar

cello haalt – het mengt zich ogenschijnlijk moeiteloos met de epische schwung waarmee Bukowski bijvoorbeeld de wanhoop beschrijft wanneer vrienden met de beste bedoelingen zijn huis godverdomme hebben *opgeruimd!* Bukowski in *Metamorfose:* 'Ik voelde me beter toen alles nog/ in wanorde was/ het zal me maanden kosten voor alles weer/ normaal is:/ ik kan zelfs geen kakkerlak meer vinden voor wat kontakt/ ik ben mijn ritme kwijt/ ik kan niet slapen/ ik kan niet eten/ ik ben beroofd van/ mijn vuil.'

Charlie Chan Dagelet zorgt voor een van de hoogtepunten van de avond door ons allemaal te vragen de ogen te sluiten, waarna ze haar stem inzet als mondorgel voor de tekstloze hoorspelversie van een pijp- en befbeurt uit een van Bukowski's gedichten. En wanneer je denkt dat alles wel zo'n beetje is langs geweest, volgt op de valreep nog dat slim ingezette citaat uit *Gebed bij slecht weer:* 'Het is niet alleen het neuken en het pijpen/ waar een man door wordt geraakt/ en waar hij week van wordt, het zijn de extra's/ al de extra's.' Met een ravissante hoofdrol voor Ludwig Bindervoet is dat citaat de opmaat voor een van de meest opwindende en geilste varianten van het fenomeen *crowd funding* die ik ooit zag of hoorde. Charles Bukowski was graag mee met de pet rond gegaan, voor die 'extra's'.

Want het is bovenal de grote liefde van de performers (en regisseur Anne Maike Mertens) voor de woest dichtende en zuipende onaangepaste knoedelbeer die *Naar Bukowski* tot zo'n meeslepende ervaring maakt. Het team van Nineties Productions heeft een ware undergroundhit het circuit van de kleine zalen en clubs in geslingerd. Daar gaan we nog veel plezier aan beleven.

Naar Bukowski, Vondelbunker t/m 1 maart, daarna Utrecht, Den Haag, Haarlem; ninetiesproductions.nl

---

Beeld: Naar Bukowski, van links naar rechts zittend Ludwig Bindervoet, achter staand Jimi Zoet, voor Yannick Noomen en Charlie Chan Dagelet (Casper Koster).

Uit De Groene Amsterdammer van 25 februari 2015